

Sygn. akt II UK 327/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku W. H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o prawo do renty,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z dnia 31 stycznia 2013 r. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 15 marca 2012 r. i przyznał wnioskodawczynie W. H. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, poczynając od dnia 1 października 2011 r. do dnia 30 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 r., po rozpoznaniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

Sąd Apelacyjny wskazał, że w postępowaniu dowodowym przeprowadzonym przed Sądem pierwszej instancji zostały złożone opinie biegłych lekarzy sądowych, przy czym wszyscy biegli, z wyjątkiem biegłego ortopedy dr. n. med. A. B., zgodnie stwierdzili, że wnioskodawczynie jest zdolna do pracy. Wobec wątpliwości co do

rzetelności opinii sporządzonej przez biegłego ortopedę Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii innego biegłego chirurga urazowego-ortopedy. Biegły ten w sposób jednoznaczny i kategoryczny stwierdził, że wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do pracy a wcześniejsze dysfunkcje narządu ruchu nie miały decydującego znaczenia dla dokonania oceny zdolności do pracy według stanu istniejącego w dacie wydania zaskarżonej decyzji. A zatem zaskarżona decyzja była prawidłowa.

Wnioskodawczyni zaskarżyła ten wyrok skargą kasacyjną, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i oddalenia apelacji, a także zasądzenia od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach, a mianowicie: 1) naruszenia przepisów postępowania, a w szczególności a) art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez wyrokowanie w oparciu o stan faktyczny istniejący na dzień zamknięcia rozprawy, a nie na dzień wydania decyzji oraz przez orzekanie, co do faktów nieznanych lekarzom orzecznikom, ujawnionych dopiero w czasie postępowania sądowego i okoliczności, o których lekarze się nie wypowiedzieli; b) art. 286 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak zasięgnięcia uzupełniającej opinii biegłego lekarza ortopedy dr n. med. Andrzeja Baranowskiego, ewentualnie przez brak zasięgnięcia nowej, trzeciej opinii biegłego ortopedy lub skonfrontowania obu biegłych ortopedów na rozprawie z uwagi na skrajną rozbieżność wydanych opinii; c) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z 328 § 2 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez pominięcie przez Sąd prawidłowych ustaleń co do częściowej niezdolności skarżącej do pracy, wynikających z pierwszej opinii biegłego lekarza ortopedy i brak wszechstronnego rozważenia całości materiału dowodowego; 2) naruszenia przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 12 pkt 1 i 3 w związku art. 13 ust. 1 w związku art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) przez ich niezastosowanie, czego skutkiem było uznanie, że skarżąca jest zdolna do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji przy jednoczesnym

braku ustalenia posiadanych kwalifikacji i oceny możliwości powrotu do pracy zgodnie z wytycznymi z art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 tej ustawy.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprawdzające się do pytania, czy w sprawach o ustalenie prawa do renty dopuszczalne jest orzekanie przez Sąd na podstawie opinii biegłego, która zawiera odmienną ocenę lekarską w przedmiocie schorzeń bezspornie rozpoznanych uprzednio przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, przy jednoczesnym braku możliwości sprecyzowania momentu ustania zmian chorobowych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniosł o oddalenie skargi i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca wskazuje na przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd

Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950 oraz z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307). Jednocześnie zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571).

Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć też problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

Takich wymogów nie spełnia przedstawione w skardze zagadnienie prawne, sprowadzające się do pytania czy w sprawach o ustalenie prawa do renty dopuszczalne jest orzekanie przez Sąd na podstawie opinii biegłego, która zawiera odmienną ocenę lekarską w przedmiocie schorzeń bezspornie rozpoznanych uprzednio przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, przy jednoczesnym braku możliwości sprecyzowania momentu ustania zmian chorobowych. Tak sformułowany problem zdaje się sugerować, że opinie biegłych powołanych w sprawie są rozbieżne z opinią lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS. Sytuacja taka nie ma jednak miejsca w rozpoznawanej sprawie.

Stosownie do poczynionych ustaleń faktycznych, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u skarżącej stan po leczeniu operacyjnym biodra lewego, nadwagę, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, niedoczynność tarczycy, zmiany skórne o typie rybiej łuski, obustronny niedosłuch ze słuchem społecznie wydolnym oraz stwierdził, że nie jest ona

niezdolna do pracy. Również komisja lekarska ZUS nie stwierdziła niezdolności do pracy skarżącej, rozpoznawszy u niej te same schorzenia co lekarz orzecznik oraz stan po usunięciu zespolenia kości udowej. Opinie biegłych lekarzy sądowych są spójne z przedstawionym wyżej stanowiskiem lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, zarówno co do rozpoznanych schorzeń, jak i oceny zdolności skarżącej do pracy.

W konsekwencji, przedstawiane przez skarżącą „zagadnienie prawne” skonstruowane zostało na podstawie stanu faktycznego, który nie wynika z podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku. Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.